

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Ivanky Havlíkové a soudkyň JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Ing. Silvie Svobodové ve věci

žalobkyně: **Primagra, a.s.** IČ: 451 48 155
sídlem třída Nádražní 310, Milín
zastoupena advokátkou JUDr. Sylvií Sobolovou, Ph.D.,
sídlem Jungmannova 24, Praha 1.

proti
žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu,**
sídlem Na Františku 32, Praha 1,
zastoupen advokátem JUDr. Janem Brodcem, LL. M., Ph.D.,
sídlem Rubešova 162/8, Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2021, č. j. MPO 614921/21/61500,
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2021 uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým byla zamítnuta žádost žalobkyně ze dne 4. 5. 2020 o poskytnutí dotace na projekt - Výměna sušárny zrnin v Primagra, a.s., středisko Staňkov (dále jen „Projekt“. Žádost byla podána na základě Výzvy Úspory energie V. výzva (dále jen „Výzva“) vyhlášené dle ust. § 14j zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (rozpočtová pravidla) (dále jen „rozpočtová pravidla“) v rámci Operačního programu podnikání a inovace pro konkurenceschopnost.
2. Operační program Podnikání a inovace pro konkurenceschopnost (dále jen „Program“) byl schválen usnesením vlády ČR ze dne 14. 7. 2014 č. 581 a rozhodnutím Evropské komise K

(2015)3039 ze dne 29. 4. 2015. Program byl schválen pro účely poskytování podpory z Evropského fondu pro regionální rozvoj. Program od svého počátku stanovuje v souladu s čl. 120 odst. 1 a 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1303/2013 o společných ustanoveních o Evropském fondu pro regionální rozvoj, Evropském sociálním fondu, Fondu soudržnosti, Evropském zemědělském fondu pro rozvoj venkova a Evropském námořním a rybářském fondu, o obecných ustanoveních o Evropském fondu pro regionální rozvoj, Evropském sociálním fondu, Fondu soudržnosti a Evropském námořním a rybářském fondu a o zrušení nařízení Rady (ES) č. 1083/2006 (dále jen „Nařízení 1303/2013“) míru spolufinancování jednotlivých projektů.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

3. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí nejprve uvedl zdroj a způsob financování Projektu. Uvedl, že Program nepředpokládá spolufinancování projektů ze státního rozpočtu. Vyšel ze zjištění, že Nařízením 1303/2013 nastavený mechanismus vyplácení podpory z Evropského fondu pro regionální rozvoj je takový, že příjemce dotace (zde účastník řízení) nejprve předfinancuje způsobilé výdaje ze svých zdrojů. Následně předloží žádost o platbu správnímu orgánu, na jejímž základě je poskytnutá dotace po provedení souvisejících úkonů správního orgánu příjemci dotace vyplacena. Teprve poté žádá správní orgán o vyplacení příslušné částky Evropskou komisí a částka vynaložená nejprve ze státního rozpočtu se tak do rozpočtu České republiky vrací. Příjemcům dotací jsou poskytovány prostředky ze státního rozpočtu na předfinancování výdajů, které mají být kryty prostředky z Národního fondu ve smyslu ust. § 44 odst. 2 písm. f) rozpočtových pravidel. V praktické rovině jsou při návrhu státního rozpočtu prostředky určené na předfinancování rozpočtovány jak na příjmové, tak na výdajové straně rozpočtu. V rámci rozpočtu jsou oba zdroje financování rozpočtovány v průřezovém ukazateli „Výdaje spolufinancované zcela nebo částečně z rozpočtu Evropské unie bez společné zemědělské politiky“. Takto rozpočtované prostředky není možné využít na jiný účel, než na který jsou rozpočtovány.
4. Žalovaný uvedl, že takto přijaté prostředky pouze kryjí předtím vynaložené výdaje na předfinancování a odkázal na Metodický pokyn finančních toků programů spolufinancovaných z Evropských strukturálních fondů, Fondu soudržnosti a Evropského námořního a rybářského fondu na programové období 2014 – 2020 schválený usnesením vlády č. 837 ze dne 15. 10. 2014, kap. 6.2.1).
5. V procesu schvalování žádosti byla hodnocena kritéria, jejichž účelem je vybrání těch projektů, které mohou být v rámci dané Výzvy podpořeny s ohledem na účel a pravidla samotné Výzvy a žádost byla vyhodnocena kladně. Žalovaný však kromě samotného hodnocení žádosti také uvedl, že je na zvážení i podpora Projektu z hlediska splnění podmínek dle ust. § 4c zákona č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů (dále jen „zákon o střetu zájmů“).
6. V uvedené souvislosti žalovaný uvedl, že Evropská komise provedla audit projektů - audit č. REGC414CZ0133 (dále jen „Audit“), na které byly poskytnuty dotace společností ze skupiny Agrofert, do které patří i žalobce. Audit se týkal všech aspektů souvisejících s procesem řízení a přidělování finančních prostředků EU, od schválení operačních

programů až po fázi provádění, se zaměřením na zapojení předsedy vlády Ing. A. B. a na jakýkoliv domnělý střet zájmů. Jednalo se tedy o tematický audit souladu řídicích a kontrolních systémů s právním rámcem v souvislosti s opatřeními proti střetu zájmů. Evropská komise audit vykonala dle čl. 75 odst. 1 a 2 Nařízení 1303/2013. Závěrečná zpráva o auditu je ze dne 29. 11. 2019 (anglické znění), když české znění Závěrečné zprávy o auditu je datováno dnem 5. 2. 2020. Žalovaný uvedl, že ve finální zprávě jsou uvedena konečná zjištění, závěry a doporučení auditorů Evropské komise k výsledným požadovaným nápravným opatřením. Následně Česká republika obdržela dne 22. 10. 2020 tzv. follow up dopis (anglickou verzi) k uvedenému Auditu, česká verze následovala 18. 12. 2020. Evropská komise v rámci svých auditních zjištění kromě jiného uvedla, že všechny dotace, které byly poskytnuty společností ze skupiny Agrofert v rámci Programu, za současného splnění podmínky podání žádosti o podporu od 1. 9. 2017 dále a poskytnuté v době, kdy pan Ing. A. B. je (byl) veřejným funkcionářem, byly poskytnuty v rozporu s ust. § 4c zákona o střetu zájmů. Evropská komise dále uvedla, že u dotčených výdajů, resp. takto poskytnutých dotací by české úřady měly zrušit poskytnutí těchto dotací a vyjmout je z Programu. Navíc Evropská komise dodala, že (za výše uvedených podmínek) nesmí správní orgán vybrat (k podpoře) a poskytnout dotace společností ze skupiny Agrofert. Evropská komise dále uvedla, že identifikovala tři dotace, které byly společností ze skupiny Agrofert poskytnuty v rozporu s jejími výše uvedenými závěry. V rámci vyjádření k jednomu takovému konkrétnímu projektu (dotace poskytnutá v rámci Programu společnosti Fatra, a.s., jejímž jediným akcionářem je a ke dni vydání příslušného rozhodnutí o poskytnutí dotace byla společnost AGROFERT, a.s., ačkoliv tento projekt nebyl předmětem Auditu, uvedla, a to z důvodu porušení ust. § 4c zákona o střetu zájmů, že v případě, že by výdaje za tento projekt byly zahrnuty do žádosti o platbu, bude uvedený výdaj považován za neoprávněný a uvedené by mohla Evropská komise opravit zrušením odpovídajícího příspěvku EU na Program ve smyslu čl. 144 odst. 1 Nařízení 1303/2013. Pokud by byla žádost o platbu Evropské komisi předložena, byly by dané výdaje považovány za neoprávněné.

7. Žalovaný tedy obdržel od Evropské komise závěr, podle kterého jsou dotace, poskytnuté společností ze skupiny Agrofert za určitých podmínek (tj. žádost o podporu podaná od 1. 9. 2017 a dále, pokud současně pan Ing. A. B. byl (je) veřejným funkcionářem), nezpůsobilé k poskytnutí příspěvku z Evropského fondu pro regionální rozvoj a nebudou ze strany Evropské komise České republice proplaceny, resp. Česká republika musí dokonce potvrzovat, že o vyplacení těchto finančních prostředků ani nežádá.
8. Žalovaný připustil, že ačkoliv je auditní závěr obsažen v dokumentu, který není formálně označen jako rozhodnutí ve smyslu čl. 144 a 145 Nařízení 1303/2013, Evropská komise však sama na případný další postup dle čl. 144 Nařízení 1303/2013 odkázala pro případ, že by skutečně k zahrnutí těchto výdajů do žádosti o platbu došlo. Takový postup by znamenal v konečné fázi provedení tzv. čisté finanční opravy ze strany Evropské komise dle čl. 145 Nařízení 1303/2013, tj. mohlo by dojít ke ztrátě alokace Programu.
9. Ve sledu uvedeného žalovaný posuzoval žádost žalobce. Nejprve uvedl, že podle ust. § 14 odst. 1 rozpočtových pravidel není na dotaci nárok a dle ustálené judikatury správních soudů je nárok na dotaci konstituován až vydáním rozhodnutí o poskytnutí dotace za předpokladu, že budou splněny podmínky, za kterých byla dotace poskytnuta. Mezi tyto

podmínky žalovaný zařadil i povinnost danou § 45 odst. 2 rozpočtových pravidel, podle kterého je organizační složka státu, zde správní orgán, povinna dbát, aby plnila určené úkoly co nejhospodárnějším způsobem. Uvedená povinnost správního orgánu se týká i jeho činností v rámci poskytování dotací z Programu. Proto pokud Program předpokládá v konečném důsledku plné financování z Evropského fondu pro regionální rozvoj a správní orgán ví, že tyto prostředky z Evropského fondu pro regionální rozvoj v případě jejich poskytnutí neobdrží (viz výše zmíněné články 144 a 145 Nařízení 1303/2013), postupoval by již v okamžiku vydání rozhodnutí o poskytnutí dotace v rozporu s uvedeným zákonným ustanovením, neboť jeho postup by měl Programem nepředvídaný negativní dopad na státní rozpočet.

10. Správní orgán je přitom povinen dbát, aby dosahoval příjmů stanovených rozpočtem, nerealizoval neoprávněné výdaje a plnil určené úkoly nejhospodárnějším způsobem. Porušení povinnosti dle ust. § 45 odst. 2 rozpočtových pravidel je přitom porušením rozpočtové kázně dle ust. § 44 odst. 1 písm. f) rozpočtových pravidel, za které může být správnímu orgánu uložena povinnost provést odvod za porušení rozpočtové kázně.
11. Žalovaný rovněž poukázal na metodiku kontroly plánovaných a připravovaných operací podle zákona 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě a o změně některých zákonů (zákon o finanční kontrole) a vyhlášky č. 416/2004 Sb., kterou se provádí zákona o finanční kontrole s tím, že před finanční operací se ověřuje dodržení právních předpisů, kritérií stanovených pro hospodárný výkon státní správy. Příkazce operace prověřuje přijetí opatření k vyloučení nebo zmírnění finančních, právních i jiných rizik z hlediska veřejných výdajů a programů.
12. Žalovaný dále neshledal možnost poskytnutí dotace z hlediska principu rovnosti a rovného zacházení ve vztahu k podmínkám jiných příjemců dotací a s odkazem na princip předcházení nesrovnalostem vyjádřený Ústavním soudem nálezu Pl. ÚS 12/14, v němž Ústavní soud pojednal o veřejném zájmu na ochraně před porušováním právních povinností příjemci, zejména před porušením rozpočtové kázně, a dovodil že, tento veřejný zájem legitimizuje pozastavení čerpání dotace. Pokud tedy správní orgán je oprávněn pozastavit vyplácení již poskytnuté dotace z důvodu předcházení vzniku porušení rozpočtové kázně a zároveň je dle ust. § 15 odst. 1 písm. a) rozpočtových pravidel oprávněn dotaci odejmout, pokud došlo po vydání rozhodnutí o poskytnutí dotace k vázání prostředků státního rozpočtu, pak výkladem a *minori ad maius* správní orgán dovodil, že tím spíše je možné rozhodnout o neposkytnutí dotace, a to z důvodu následného nenavrácení vynaložených finančních prostředků do rozpočtu České republiky. K tomu žalovaný zároveň odkázal na Ústavním soudem yslovený ústavní princip, podle něhož mají být národní právní předpisy interpretovány souladně s principy evropské integrace a spolupráce unijních orgánů a orgánů členského státu. Pokud tedy existuje několik interpretací, přičemž jen některé z nich vedou k dosažení závazku, který převzala Česká republika v souvislosti se svým členstvím v Evropské unii, je nutno volit výklad, který podporuje realizaci tohoto závazku, a nikoliv výklad, který tuto realizaci znemožňuje.
13. Žalovaný proto dospěl k závěru, že jeho pravomoci stanovené zejména rozpočtovými pravidly (pravomoc rozhodnout o zamítnutí žádosti o poskytnutí dotace dle ust. § 14m

odst. 1 písm. b) rozpočtových pravidel musejí být vykládány souladně s povinností předcházení vzniku nesrovnalostí, která vyplývá z Nařízení 1303/2013. I když tedy rozpočtová pravidla neobsahují explicitně uvedený důvod zamítnutí žádosti o poskytnutí dotace spočívající v „neexistenci zdroje financování“, správní orgán dovozuje, že jeho obecná pravomoc rozhodnout o zamítnutí žádosti o poskytnutí dotace v sobě tuto možnost obsahuje, když jediné její pomocí lze dostat závazkům výše uvedeným.

14. Žalovaný dále v rozhodnutí shrnul vyjádření žalobce a dokumenty předložené jím k tvrzení, že nesplňuje znaky zákazu vyplývajícího z ust. § 4c zákona o střetu zájmů, neboť není obchodní společností, ve které by veřejný funkcionář ani jím ovládaná osoba vlastnila podíl představující alespoň 25 % účasti společníka, resp. dokládal, že jeho jedinou ovládající osobou je společnost AGROFERT, a.s. (dále jen „Agrofert“) a že závěry učiněné Evropskou komisí ohledně ovládání skupiny Agrofert jsou chybné. Žalovaný zrekapituloval výhrady žalobce ke zjištění Evropské komise o střetu zájmů, k pravomoci Evropské komise vykládat české právní předpisy a kontrolovat konkrétní dotační projekty. K uvedenému a k návrhu žalobce provádět dokazování důkazními prostředky, které byly získány v souladu s právními předpisy, žalovaný uvedl, že je to správní orgán, který dle ust. § 50 správního řádu povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu a tak tomu je v oblasti poskytování dotací, zde v souladu s Programem.
15. Žalovaný tak musel vzít v úvahu jako podklad ve smyslu ust. § 50 odst. 1 správního řádu i předmětný Audit a jeho závěry ohledně nemožnosti žádat o vyplacení určitých výdajů z Evropského fondu pro regionální rozvoj. Správnímu orgánu nepřísluší pravomoc v rámci řízení o poskytnutí dotace hodnotit soulad postupů Evropské komise s právními předpisy. Argumenty žalobce o nepoužitelnosti auditních závěrů považoval žalovaný za nepřiléhající k danému řízení.
16. Žalovaný odmítl jako určující pro svůj postup vyjádření žalobce, že Česká republika má řadu možností, jak reagovat na žádosti předložené společnostmi ze skupiny Agrofert, a to včetně jejich financování z národních rozpočtů s poukazem na postup Evropské komise a její závěry. Správní orgán si je vědom skutečnosti, že součástí správního spisu, resp. Závěrečné zprávy o auditu a dokumentu Follow up nejsou podklady, ze kterých vycházela Evropská komise při formulaci svých závěrů, žalovaný však v rámci správního řízení neposuzoval primárně splnění podmínek ust. §4c zákona o střetu zájmů, pro které by porovnání zejména statutů svěřenských fondů, ze kterých vycházela Evropská komise s jejich aktuální verzí, bylo potřebné. Žalovaný v případě tohoto rozhodnutí uplatňuje princip prevence a důvodem zamítnutí žádosti je tak nenaplnění základního předpokladu pro poskytnutí dotace z Programu, tj. možnost financovat projekt z Evropského fondu pro regionální rozvoj s ohledem na závěry učiněné v uvedených dokumentech Evropskou komisí. Argumentace žalobce, že žádné zákonné předpisy, Program a ani dotační podmínky nestanoví, že by dotace účastníkovi řízení nemohla být vyplacena čistě z národních prostředků, je chybná. Dotčená Výzva s následným proplacením dotčených prostředků z Evropského fondu pro regionální rozvoj jednoznačně počítá, a to v čl. 5.1 písm. d). Kromě toho Výzva v čl. 7 stanoví, že dotace v rámci Výzvy budou poskytovány v souladu s Pravidly spolufinancování strukturálních a investičních fondů v programovém období 2014 – 2020. Tato Pravidla byla schválena usnesením vlády ČR č. 583 dne 14. 7. 2014 a stanoví, že v případě subjektů jako je účastník řízení, nebude státní rozpočet

poskytovat žádné prostředky na spolufinancování a příjemce bude hradit celou národní část spolufinancování.

17. Žalovaný odmítl i tvrzení žalobce o nepoužitelnosti závěrů auditu i z toho důvodu, že audit se žádosti účastníka řízení vůbec netýkal. Žalovaný Audit nevnímal izolovaně, pouze ve vztahu k projektům, které předmětem auditu byly, neboť to vylučuje charakter zjištění a závěr Evropské komise a dále i případ dotace poskytnuté společnosti Fatra, a.s., který rovněž nebyl předmětem auditu.
18. Žalovaný odmítl i argumentaci žalobce, že na něj nedopadá čl. 61 Finančního nařízení, s tím, že tento článek se týká zabránění střetu zájmů a důvodem zamítnutí žádosti je nenaplnění základního předpokladu pro poskytnutí dotace z Programu, tj. možnost financovat projekt z Evropského fondu pro regionální rozvoj.
19. K námitce žalobce, že auditní závěry nejsou rozhodnutím a ze strany Evropské komise by případně mělo dojít k přijetí rozhodnutí dle čl. 85 Nařízení 1303/2013, když to je následně napadnutelné u Soudního dvora Evropské unie žalovaný uvedl, že i při vědomí takového postupu, toto nijak neovlivňuje povinnosti žalovaného dostát principu prevence a předcházení nesrovnalostem, přičemž ochranu státního rozpočtu České republiky jako veřejný zájem je nutné upřednostnit i s ohledem na další žádosti společností ze skupiny Agrofert. Potenciální dopady na státní rozpočet České republiky jsou tak rozsáhlejšího charakteru, než jen provedení čisté finanční opravy týkající se jednotlivé operace.
20. K argumentaci žalobce, že u dotací je běžné, že správní orgán ve své podstatě poskytuje v rámci Programu všechny dotace nejprve ze státního rozpočtu, žalovaný konstatoval, že tak standardně činí v situaci, kdy neví o žádném možném riziku následného neproplacení dotčených finančních prostředků ze strany Evropské komise, to však není případ žalobce. Žalovaný vysvětlil, že v případě vyplacení dotace společnosti Fatra, a.s. k poskytnutí dotace došlo předtím, než byly známy závěry Evropské komise, avšak toto vyplacení dotace mělo další konsekvence (rozhodnutí o přerušení platby) před Evropskou komisí, ukazující na další směr jejího rozhodování v rámci relevance závěrů jejich auditorů.
21. Žalovaný nepřisvědčil návrhům žalobce na doplnění správního spisu vyjádřeními třetích osob a komunikacemi ve formě dopisů ohledně certifikace určitých výdajů s tím, že relevantním podkladem je rozhodnutí Evropské komise ze dne 9. 8. 2021 o přerušení platební lhůty u uvedeného projektu a toto rozhodnutí má relevanci i vůči předmětné žádosti. Obdobně nepovažoval žalovaný za nutné žádat o svědecké výpovědi jednotlivé komisaře či jiné zaměstnance Evropské komise. Nicméně i z důvodu obrany žalobce bylo žalovanému zakázáno řízení prodlužovat, resp. byl nucen v konkrétním případě rozhodnout, a to na základě rozhodnutí Městského soudu v Praze (rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 14A 49/2020 -79 ze dne 5. 10. 2020). Správní orgán byl tedy povinen rozhodnout dle skutkových a právních okolností daných ke dni vydání rozhodnutí, přičemž závěry Evropské komise se k tomuto dni nikterak nezměnily. Správní orgán není ve smyslu ust. § 52 správního řádu návrhem účastníka řízení vázán a věc posoudil tak, že provedení navrhovaných důkazů není potřebné ke zjištění stavu věci.

22. Žalovaný uzavřel, že v rámci svého správního uvážení zohlednit okolnosti, jimiž je (výše uvedený audit a jeho závěry. K poskytnutí dotace na základě žádosti nebyl splněn základní předpoklad, kterým je konečné financování poskytnuté dotace z Evropského fondu pro regionální rozvoj.
23. Z uvedených důvodů žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku napadeného rozhodnutí.

III. Žaloba

24. Žalobce v podané žalobě v žalobě předestřel dosavadní vývoj věci a rovněž rozsáhlou žalobní argumentaci rozepsanou do žalobních okruhů, které lze stručněji vymezit následovně:
25. Žalobce namítal nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí s tím, že žalovaný v řízení rozhodnutí předcházejícímu porušil zásadu rovnosti a zákonnosti v právech tím, že vycházel z obav či předpokladu o zatížení státního rozpočtu vyplacením dotace bez využití fondů EU, ačkoliv takový důvod ze žádného právního předpisu, výzvy nebo dotačních podmínek nevyplývá a nemá oporu v dokazování a žalovaný jen předjímá výsledek řízení, které ještě ani nebylo zahájeno. Pro žalobce je rozhodné pouze splnění podmínek dotace. Připomněl přitom, že žalovaný již v průběhu řízení potvrdil, že žádost žalobce splnila formální náležitosti a podmínky přijatelnosti, poté ukončil věcné hodnocení projektu, přičemž na základě dosaženého bodového skóre dospěl k závěru, že projekt splňuje zásady hospodárnosti, efektivnosti a účelnosti. Žalobce tedy měl legitimní očekávání, že mu dotace bude poskytnuta.
26. Žalobce dále namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nesrozumitelnost a vnitřní rozpornost. Uvedl, že žalovaný nejprve konstatoval, že žalobce splnil kritéria hodnocení žádosti, a poté poukázal na nutnost posoudit splnění podmínek § 4c zákona o střetu zájmů, toto posouzení však neprovedl. Žalovaný přiřkl výstupům z Auditů význam, který má až rozhodnutí Evropské komise o finanční opravě dle čl. 85 nařízení Evropského Parlamentu a Rady (EU) č. 1303/2013. Auditní výstupy nejsou rozhodnutím, tím méně rozhodnutím o předběžné otázce. Sama Evropská komise uvedla, že výsledky auditu jsou pouze přípravným aktem, který není konečným rozhodnutím, a nezakazují žalovanému poskytovat dotace společností ze skupiny Agrofert. Auditní výstupy jsou procesně nepoužitelným důkazem, neboť byly získány v rozporu s právními předpisy. Auditři překročili svou pravomoc, protože se při Auditě zabývali dotačními projekty konkrétních osob namísto kontroly řídicích a kontrolních systémů členského státu. Nerespektovali právo žalobce ani jeho mateřské společnosti Agrofert na obhajobu, žalobce nebyl účastníkem auditní procedury, Evropská komise odepřela společnosti Agrofert nahlédnout do spisu vedeného ohledně Auditů. Evropská komise je neobeznámila s auditními výstupy; žalobci nebylo umožněno se k Auditě vyjádřit ani předložit důkazy. Výstupy navíc nebyly podloženy konkrétními podklady.
27. Ve vztahu k Auditě dále žalobce namítal průběh auditní procedury s tím, že tato procedura definitivně neskončila, a to ani posledním formalizovaným follow-up dopisem ze dne 22. 10. 2020, přesto žalobce z důvodu možného rizika a překážky pro dotaci napadl

poslední auditní výstup u Tribunálu SDEU. Namítal, že Evropská komise nemá žádnou pravomoc interpretovat nebo vynucovat aplikaci národního práva členských států, a pokud tak činí, nejde o výklad závazný. SDEU nemá pravomoc vykládat vnitrostátní právo a je pouze na vnitrostátním soudu, aby tento výklad poskytl.

28. Podle žalobce jsou auditní výstupy současně věcně nesprávné. Auditoři vyložili § 4c zákona o střetu zájmů rozšiřujícím způsobem v rozporu s nálezem Ústavního soudu ze dne 11. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/17, bod 41. Auditoři nesprávně považovali za znak ovládání žalobce to, že Ing. B. založil svěřenské fondy, do nichž vložil akcie společnosti Agrofert; svěřenské fondy ovšem nemají právní osobnost a nejsou ovládající osobou. Jediným akcionářem žalobce je společnost Agrofert řízená Ing. Z. P., který vykonává vlastnická práva k akciím, s nimiž je spojen 90% podíl na hlasovacích právech, a jenž jako fyzická osoba dále ovládán být nemůže. Žalobce v tomto směru v žalobě předestřel konkrétní právní projevy fungování obchodních korporací v českém právu a otázku (ne)možnosti ovládání společnosti Agrofert včetně úlohy svěřenských fondů. Uvedl, že chybný výklad § 4c zákona o střetu zájmů nelze překlenout euro-konformním výkladem, protože zákon o střetu zájmů je ryze vnitrostátní právní předpis, který netransponuje žádnou evropskou směrnici. Poskytnutí dotace nebránil ani čl. 61 finančního nařízení [nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, Euratom) č. 2018/1046], protože se žalobce vůbec netýkal. Žalobce poukázal též na to, že Krajský úřad Středočeského kraje již dříve pravomocně rozhodl (dne 26. 9. 2019, č. j. 117665/2019/KUSK), že Ing. B. neovládá společnost náležející do koncernu Agrofert. Jednalo se o rozhodnutí o předběžné otázce, kterým byl žalovaný vázán.
29. Žalobce namítal, že poskytnutí dotace nebrání ani článek 61 Finančního nařízení, neboť dopadá na zcela jiné kategorie osob, než je žalobce, a nadto dle Pokynů k zabránění střetu zájmů, které přijala Evropská komise k výkladu článku 61 nelze dovozovat, že by měly být vnitrostátní předpisy vnímány jako referenční kritérium pro výklad unijních pravidel. To žalobce následně vykládá tak, že střet zájmů dle čl. 61 nezávisí na způsobu interpretace a aplikace auditorů Evropské komise.
30. Žalobce poukázal na možnou podjatost vybraných auditorů, kteří dle jeho názoru byli spojeni s politickými stranami, které využívají audity jako nástroj politického boje.
31. V posledním okruhu žalobních námitek zaměřených na deklarované důvody zamítnutí dotace se žalobce vrátil k výhradám vůči důvodu zamítnutí dotace, spočívajícím obavě žalovaného o neproplacení dotace a povaze Auditů.
32. V návaznosti na popsané námitky žalobce taktéž navrhl, aby soud přerušil řízení a položil předběžnou otázku Soudnímu dvoru Evropské unie (dále jen „SDEU“) v souvislosti se závazností a dopady auditních výstupů.
33. V návrhu rozsudečného výroku požadoval, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

34. Žalovaný ve vyjádření k žalobě přdestřel, jak funguje financování projektu z evropských fondů. Projekt je z 30 % financován z rozpočtu EU a tato investice je pouze dočasně kryta předfinancováním ze státního rozpočtu. Z tohoto důvodu neobstojí tvrzení žalobkyně, že dotace mohla být vyplacena čistě z národních prostředků.
35. Žalovaný vyslovil přesvědčení, že neporušil legitimní očekávání žalobkyně. Dle § 14 odst. 1 rozpočtových pravidel není na dotaci právní nárok a nikdy nelze vyloučit, že se i v pozdější fázi řízení objeví zcela nová skutečnost bránící poskytnutí dotace (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 12. 4. 2021, č. j. 18 A 6/2020-224, bod 46). Ačkoli žalobkyně úspěšně prošla předběžným schvalováním a výběrem žádosti, žalovaný jí mohl dotaci nepřidělit na základě auditních výstupů. Žalovaný upozornil na závěry Městského soudu v Praze vyjádřené v rozsudcích ze dne 5. 10. 2020, č. j. 14 A 49/2020-79, a ze dne 12. 4. 2021, č. j. 18 A 6/2020-224, že Evropská komise je oprávněna vykládat § 4c zákona o střetu zájmů, a že auditní výstupy jsou relevantní skutečností z pohledu žalovaného jakožto řídicího orgánu předcházejícího nesrovnalostem a dbajícího na stabilitu veřejných rozpočtů. K tomuto názoru se přiklonil Ústavní soud v nálezu ze dne 11. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/17, body 105 a 106.
36. Žalovaný ve svém vyjádření zdůrazňoval, že dle čl. 75 odst. 3 Nařízení č. 1303/2013 Evropská komise v rámci Auditů požádala o vynětí všech příspěvků pro společnosti ze skupiny Agrofert z financování z rozpočtu EU. V době vydání rozhodnutí přitom tyto závěry a opatření nedoznaly žádných změn. Žalovaný uvedl, že má zároveň povinnost na základě principu spolupráce zajistit plný účinek práva EU a je povinen předcházet jakýmkoliv nesrovnalostem a ohrožení veřejných rozpočtů. Žalovaný má povinnost dbát, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájem (§ 2 odst. 4 správního řádu). Dle městského soudu veřejným zájemem je také, aby nebyly poskytovány dotace z evropských prostředků, které následně mohou být důvodem pro finanční opravy ve smyslu čl. 85 Nařízení č. 1303/2013. V takovém případě by došlo k negativním důsledkům pro české veřejné rozpočty. Udržování stability veřejných rozpočtů je přitom veřejným zájemem.
37. K námitce žaloby ohledně Pokynů k zabránění střetu zájmů žalovaný uvedl, že nové Pokyny k zabránění střetu zájmů a jeho řešení podle Finančního nařízení auditní závěry nepopírají, ba právě naopak – uvádějí, že vnitrostátní pravidla proti střetu zájmů, jsou-li přijata, přestávají být výlučně vnitrostátní záležitostí. Jedná se o další potvrzení skutečnosti, že se Audit mohl (a měl) zabývat vnitrostátními právními předpisy a vyvozovat z nich závěry.
38. Žalovaný ve vyjádření dále pojednal o svém postupu v souladu se základními zásadami správního řízení dle § 2 odst. 1 a 4 správního řádu a na to, že při hodnocení žádosti posuzoval relevantní skutečnost, která znemožňovala žádosti vyhovět v souladu s § 51 odst. 3 správního řádu, aniž by musel provádět další dokazování.
39. Žalovaný uzavřel, že Evropská komise je řídicím orgánem operačního programu, v auditních výstupech mu uložila opatření dle čl. 75 odst. 3 nařízení č. 1303/2013. Žalobkyni doposud nevzniklo právo na poskytnutí dotace, proto žalovaný postupoval v souladu se zásadami prevence a spolupráce, a žádost zamítl.

40. Z uvedených důvodů navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

V. Replika žalobce

41. Žalobce následně předložil obsáhlou repliku, v níž reprodukoval svá stanoviska k reakcím žalovaného na žalobní námitky. Soud však nepovažuje za nutné je zde znovu předestírat, neboť tato stanoviska nemění argumentaci žalobce v podané žalobě a jen ji buď dále rozvíjí, nebo upozorňují na další vývoj v souvisejících řízeních, který se již nevztahuje k době vydání napadeného rozhodnutí. Žalobce dále doplnil návrh na předložení předběžné otázky SDEU ve vztahu k výkladu článků 72-75 Nařízení 1303/2013. Soud k tomu konstatuje, že námitky a argumentace žalobce podstatné pro rozhodnutí soudu jsou již obsaženy v žalobě, přičemž další skutečnosti jsou soudu známy z jeho činnosti (rozsudky jiných senátů zdejšího soudu, usnesení Tribunálu SDEU ze dne 14. 9. 2022 ve spojených věcech T-101/21 a T-213/21, *Primagra a.s. a Mlékárna Hlinsko a.s. proti Komisi*).

VI. Duplika žalovaného

42. Žalovaný v reakci na repliku žalobkyně ve své duplice pojednal o použitelnosti vnitrostátních i evropských předpisů podle čl. 6 Nařízení 1303/2013 s aspektem na extenzivní výkladové metody, na úpravu zákazu střetu zájmů i v čl. 61 Finančního nařízení, uvedl definici nesrovnalostí obsaženou v čl. 2 odst. 36 Nařízení č. 1303/2013, již se rozumí jakékoli porušení ustanovení unijního nebo vnitrostátního právního předpisu, týkajícího se jeho uplatňování, které vyplývá z jednání nebo opomenutí hospodářského subjektu zapojeného do provádění fondů ESI, a v důsledku jehož je nebo by mohl být poškozen rozpočet Unie tím, že by byl z rozpočtu Unie uhrazen neoprávněný výdaj. V daném případě Evropská komise v rámci Auditů shledala za nesrovnalost situaci, kdy by došlo k poskytnutí finančního příspěvku z rozpočtu EU společností ze skupiny Agrofert, a v případě společnosti Fatra, a.s. přerušila platební lhůtu a následně přistoupila k pozastavení plateb. Žalovaný pojednal o nenárokové povaze dotace, poukázal na rozhodné otázky Auditů, potvrzené v rozhodnutích i Městského soudu v Praze s tím, že tato rozhodnutí znamenala pro žalovaného významné vodítko k posouzení auditních zjištění. Vyslovil se ke konkrétním žalobním bodům a k závěrům rozsudků Městského soudu v Praze vedoucích jej k posouzení střetu zájmů dle § 4c zákona o střetu zájmů. Uvedl, že jednal zcela správně při zohlednění všech skutečností a za situace, kdy na poskytnutí dotace není právní nárok. Vážil přitom zásah do právní sféry žalobce (nemajícího právní nárok na poskytnutí dotace) na straně jedné a důsledky postupu v rozporu se závěry Auditů Komise (a při zohlednění jejich pravomocí) na straně druhé, tj. ohrožení financování Operačního programu a ohrožení stability státního rozpočtu. Ten samý postup (to samé uvážení) by přitom musel zvolit bez ohledu na to, zda by předtím provedl posouzení z hlediska střetu zájmů, tzn., hlavní kritériem pro posouzení žádosti by i nadále zůstaly závěry Auditů a hrozba zrušení unijního příspěvku na celý Operační program, proto stěžejní důvod rozhodnutí ob stojí a žalobkyni byl v rozhodnutí srozumitelně vyložen. Připomněl obecný princip, že není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti

jejich závěrů je sama o sobě dostatečná. Žalovaný má za to, že těmto nárokům na odůvodnění rozhodnutí nepochybně dostál.

VII. Jednání před soudem

43. Při jednání před soudem zástupci žalobce i žalovaného setrvali na svých stanoviscích, odkázali na svá písemná podání a v jejich sledu přednášeli své argumenty k napadenému rozhodnutí.
44. Zástupkyně žalobce přednesla shodně jako při předchozím jednání ve věci 9A 127/2021 a souhlasila s tím, aby tento přednes byl vzat za přednes i v této věci pod sp. zn. 9A 128/2021. Soud proto rekapituluje, že žalobkyně odkázala na odlišná rozhodnutí Městského soudu v Praze v obdobných věcech, v nichž byla vydána obdobná rozhodnutí žalovaného s tím, že soud v uvedených věcech žalobě vyhověl a poukázala na to, že i v této věci měl soud postupovat souladně. Rozsudky městského soudu v uvedených věcech se opírají o rozhodnutí Tribunálu SDEU v tom, že audity nevyvolávají žádné právní účinky a že na území národního státu musí být dána možnost se proti Auditu bránit. Uvedla, že i když předmětný Projekt nebyl předmětem Auditů Evropské komise, žalovaný nepostupoval správně a závěry Auditů na žalobce analogicky vztáhl. Nadto se vlastním Auditem nezabýval, nevypořádal se s tím, zda závěry Auditů jsou v souladu s důkazy a se spisem, auditní zpráva není podložena žádnými důkazy, žalobce ani žalovaný je neviděli. Evropská komise nekontaktovala společnost Agrofert, nevyžádala si žádné důkazy, společnosti nebyla dána možnost vyvrátit závěry Auditů. Žalovaný se nezabýval nesrovnalostmi, žalobci bylo odebráno právo na obhajobu k otázce předcházení nesrovnalostem, žalovaný se nevypořádal s rozhodnutím Krajského úřadu Středočeského kraje v řízení, kde byla řešena otázka střetu zájmů a sám se otázkou střetu zájmů dle § 4c zákona o střetu zájmů, případně dle § 61 Finančního nařízení, nezabýval. Žalobci nebyla dána žádná možnost vyvrátit závěry Auditů a má za to, že se české orgány záměrně této otázce vyhýbají.
45. Zástupce žalovaného uvedl, že rozhodnutí tak, jak je odůvodněno, ob stojí, a to z hlediska nosného důvodu, který postačil k tomu, aby žádost byla zamítnuta. Tímto nosným důvodem je vlastně kombinace dvou skutečností. Je to provedený Audit Evropské komise, jeho závěry a dále Pravidla Operačního programu, ve kterém byla žádost podána. Pravidla neumožňovala financování projektů ze státního rozpočtu. Pokud jde o Audit, ten byl auditem žalovaného jakožto řídicího orgánu operačního programu. Proto žalobce neměl možnost se v rámci Auditů vyjadřovat, protože se ho netýkal přímo. Týkal se toho, jak žalovaný řídí Operační program, jaké schvaluje projekty, jak má nastaveny řídicí a kontrolní mechanismy. A ty byly právě dle Komise nesprávně nastaveny v případech, kdy žalovaný žádosti o dotace za obdobných podmínek schválil. Žalovanému pak bylo uloženo, aby za těchto podmínek projekty neschvaloval a aby je nepředkládal Evropské komisi k proplacení, jelikož právě takový postup by byl považován za nesrovnalost. To má přesah i do té skutečnosti, že by žalovaný v případě, kdy by Komise, jak deklarovala v Auditě, neproplatil finanční prostředky a musel by v konečném důsledku Projekt financovat ze státního rozpočtu. To by však byl nežádoucí výsledek. Nelze si rozumně představit takový postup, ve kterém by žalovaný vědomě šel proti závěrům Auditů, vědomě ohrozil financování celého Operačního programu a vědomě ohrozil i stabilitu

státního rozpočtu tím, že by vznikly nepředvídané výdaje. Z těchto důvodů má tedy žalovaný za to, že ani rozhodnutí ostatních senátů Městského soudu v Praze nemohou obstát, protože rozhodnutí žalovaného jsou založena na uvedených dvou předpokladech. V dané věci bylo třeba zohlednit materiální stránku Auditů a neexistovala možnost, jak proti tomu závěru jít, aniž by se tím neohrozil celý Operační program a stabilita státního rozpočtu.

46. Soud při jednání neprovedl dokazování důkazními návrhy účastníků řízení, neboť má za to, že pro posouzení zákonnosti rozhodnutí a jeho podstatných důvodů je plně dostačující obsah správního spisu, přičemž část důkazních návrhů je dokumentace Pravidel Operačního programu a část vyplývá ze správního spisu, z něhož soud při přezkumu rozhodnutí vychází.

VIII. Posouzení věci městským soudem

47. Městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v mezích žalobních námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu existoval v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
48. Žaloba není důvodná.
49. Městský soud v Praze v této věci přezkoumával napadené rozhodnutí při vědomí, že jiné senáty Městského soudu v Praze vydaly rozsudky ve skutkově a právně obdobných věcech pod sp. zn. 18A 105/2021, 10A 129/2021, 10A 130/2021, 14A 223/2021, 14A 224/2021, 11A 220/2021, 11A 220/2021, 6A 119/2021 a 17A 130/2021, v nichž žalobám vyhověly a zrušily rozhodnutí žalovaného, přičemž argumentace a závěry v nich obsažené se převážně shodují. Odlišnosti spočívaly v tom, že převážná část senátů zrušila rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost, zatímco u dvou senátů (věci pod sp. zn. 6A 119/2021 a 17A 130/2021) došlo ke zrušení rozhodnutí pro nezákonnost. Ve všech případech však šlo o stejnou podstatu zrušovacího důvodu, spočívajícího v tom, že žalovaný neprovedl vlastní posouzení žádosti o dotaci dle § 4c zákona o střetu zájmů.
50. Soud v této věci, která se skutkově a právně odvíjí od téměř shodné argumentace obou účastníků sporu jako v uvedených věcech, nemohl přisvědčit nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí a ani tomu, že by toto rozhodnutí nebylo vydáno v souladu se zákonem. Soud se odchýlil od uvedených závěrů jmenovaných senátů, přičemž toto odchýlení zdůvodňuje v následujících pasážích rozsudku.
51. Předně k žalobní námitce nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nelze uplatnit žádný ze znaků, který dle soudní judikatury takovou vadu řízení (rozhodnutí) provází.
52. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, jestliže z jeho odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při

hodnocení důkazů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 76, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost nemá místo tam, kde správní orgán vysvětlí, proč nepovažuje argumentaci účastníka za správnou a naopak jaké důvody jej vedly k jinému závěru. Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat.

53. Vycházejí z optiky uvedené judikatury, městský soud neseznal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, tj. nepřezkoumatelnost, z jakého skutkového stavu správní orgán vycházel, jak vyhodnotil pro věc podle jeho náhledu rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Ostatně to, jak to učinil, je podrobeno žalobním námitkám. Žalobce tedy porozuměl tomu, na základě jakých důkazů správní orgán dospěl k závěru o nevyhovění žádosti. Nepřezkoumatelnost, která by spočívala v rozpornosti napadeného rozhodnutí nelze shledat ani ve skutečnosti, že žalovaný na straně 2 napadeného rozhodnutí uvádí, že v procesu schvalování projektu musí podporu projektu hodnotit z hlediska splnění podmínek dle § 4c zákona o střetu zájmů, avšak následně je z napadeného rozhodnutí naprosto zřejmé, z jakých, postupně předestřených důvodů (opatrnosti, předcházení nesrovnalostem, rizika pro státní rozpočet... apod., tj. ve výsledku z důvodu hospodárného výkonu státní správy) dotaci nepřisvědčil. To však neznamená, že by toto hledisko opomněl. V odůvodnění svého rozhodnutí na str. 7 výslovně uvedl úvahu, proč v rámci správního řízení sám neposuzoval primárně splnění podmínek ust. § 4c zákona o střetu zájmů, pro které by porovnání zejména statutů svěřenských fondů, ze kterých vycházela i Evropská komise, a jejich aktuálních verzí, bylo potřebné. Za důvod zamítnutí žádosti o dotaci žalovaný jednoznačně označil princip prevence a nenaplnění základního předpokladu pro poskytnutí dotace z Programu, tj. možnost financovat Projekt z Evropského fondu pro regionální rozvoj právě s ohledem na závěry učiněné v dokumentech Evropské komise, nadto v dokumentech, které postuláty hodnocení střetu zájmů již obsahují. Žalovaný tak výslovně odmítl, že by se zabýval (nebo měl zabývat) posouzením střetu zájmů Ing. A. B. dle § 4c zákona o střetu zájmů. Soud v tomto nespátřuje vnitřní rozpornost napadeného rozhodnutí – žalovaný nejprve zmínil, že v této fázi řízení o dotaci musí (myšleno obecně) mj. posuzovat splnění podmínek dle § 4c zákona o střetu zájmů, načež dospěl k závěru, že to není zapotřebí, neboť je zde jiný důvod pro neposkytnutí dotace vyplývající z její povahy. Tento závěr není nepřezkoumatelný, otázkou však zůstává, je-li v souladu se zákonem.
54. Otázka zákonnosti napadeného rozhodnutí vyžaduje posouzení všech skutkových okolností a právního posouzení žádosti podle platných předpisů, jakož i Programu a nastavení dotačních podmínek v rámci Výzvy a Pravidel spolufinancování ze strukturálních a investičních fondů pro dané programové období.
55. Na základě uvedeného je tedy třeba zvážit více okolností, resp. rozhodných předpokladů, které pokud mají svá opodstatnění, jsou z hlediska správního uvážení žalovaného nikoliv nezanedbatelná, ale spíše rozhodná.

56. Prvním logickým postulátem, z něhož žalovaný vycházel, je nesporná, zákonem stanovená a soudní judikaturou potvrzená skutečnost, že na dotaci není právní nárok. Žalobce nemá nárok na dotaci, pokud zvláštní právní předpis nestanoví jinak (§ 14 odst. 1 rozpočtových pravidel). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k tomu v rozsudku ze dne 30. 9. 2015, č. j. 9 Ads 83/2014 - 46, bod 29, konstatoval: „*Nemá-li žadatel o dotaci či návratnou finanční pomoc na její poskytnutí žádný právní nárok, nemůže její poskytnutí legitimně očekávat ve smyslu ochrany ústavního práva na majetek.*“ Legitimní očekávání vzniká až poté, kdy správní orgán rozhodne o přiznání dotace podle § 14 odst. 4 zákona o rozpočtových pravidlech (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2018, č. j. 5 Afs 7/2018 - 39, bod 25). Žalobci dotace přiznána nebyla, pročez mu nesvědčilo legitimní očekávání směřující k poskytnutí dotace. Soud dále přisvědčuje žalovanému v tom, že nelze vycházet jen z hodnotícího procesu, v němž podaná žádost z věcných hledisek a kritérií stanovených Výzvou obstála a v tomto byla doporučena výběrovou komisí k financování, ale vzhledem k povaze žádosti, způsobu poskytování dotace, jejich zdrojů, resp. jejího financování, je nezbytné vycházet z dalších skutečností, které umožní daný Projekt z příslušného Operačního programu uvést v život včetně jeho finančního krytí. Nicméně to, v souladu s citovaným rozsudkem, neznamená, že by žalobce neměl právo na řádný proces. Ten je dle shora uvedeného rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu *určen právními předpisy, podmínkami danými v dokumentech, na které právní tituly poskytnutí dotace odkazují, respektive základními procesními zásadami určujícími postup orgánů veřejné moci v právním státě.*
57. Není tedy důvodná žalobní námitka o porušení zásady legitimního očekávání jen proto, že žalovaný potvrdil splnění formálních náležitostí a podmínek přijatelnosti z hlediska věcného hodnocení Projektu.
58. Ve sledu uvedeného tedy bylo v rámci vedení řádného procesu třeba posoudit, zda uvážení žalovaného obsahovalo potřebné zhodnocení žádosti žalobce podle právních předpisů a dokumentů, které jsou relevantní pro posouzení žádosti o dotaci.
59. Meze soudního přezkumu rozhodnutí o neposkytnutí dotace vymezil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku č. j. 9 Ads 83/2014 - 46 ze dne 30. 9. 2015 takto: „*V rámci soudního přezkumu přísluší soudu posoudit, zda správní orgán z mezí správního uvážení nevybočil. Soudní přezkum je tam, kde má poskytovatel správní uvážení komu, za jakých podmínek, případně zda vůbec dotaci poskytne, realizován specifickým způsobem. Soudní přezkum neznamená nahrazení správního uvážení uvážením soudu. Součástí přezkoumání je i posouzení, zda správní uvážení je logickým vyústěním řádného hodnocení skutkových zjištění. Pokud byly výše uvedené podmínky splněny, soud nemůže ze stejných skutkových zjištění vyvodit jiné závěry. Právě uvedené vylučuje, aby soudy přezkoumávaly účelnost napadeného rozhodnutí, resp. aby dokonce uvážení správního orgánu nahradily uvážením vlastním (srov. přiměřeně nálezy IV. ÚS 49/04).*“
60. Soud nejprve k základu požadované dotace konstatuje právní rámec, od něhož se možnost poskytnutí dotace odvíjí a který posuzoval shodně soud již v dalších obdobných případech. Financování Operačního programu je závislé na financování ze strukturálních a investičních fondů Evropské unie, proto i stanoviska a závěry unijních orgánů mohou být v konečném důsledku určující. Předmětný Operační program slouží k čerpání finančních

prostředků z Evropského fondu pro regionální rozvoj v programovém období let 2014 až 2020. Poskytnutí finanční podpory probíhalo dle kapitoly 6.2 Metodického pokynu finančních toků programů spolufinancovaných z evropských strukturálních fondů, Fondu soudržnosti a Evropského námořního a rybářského fondu na programové období 2014 – 2020 tak, že příjemce dotace nejprve uhradil způsobilé výdaje ze svého, následně požádal žalovaného o vyplacení finanční podpory z rozpočtu ČR určeného k předfinancování příspěvku z rozpočtu Evropské unie a Česká republika po uskutečnění Projektu a jeho kontrole požádala Evropskou komisi o vyplacení finančních prostředků z fondu EU (systém sdíleného řízení dle nařízení č. 1303/2013 mezi EU a jejím členským státem).

61. Předpoklad žalobce, že by dotace mohla být v tomto případě vyplacena z národních prostředků, je mylná. Žalovaný v napadeném rozhodnutí v souladu s uvedeným poukázal na to, že jak Výzva, tak Pravidla spolufinancování Evropských strukturálních a investičních fondů pro daný Operační program v konkrétních článcích Výzvy stanoví, že finančním zdrojem veřejné podpory (dotace), o jejíž poskytnutí žalobce žádal, byly prostředky evropských fondů. V Pravidlech spolufinancování Evropských strukturálních a investičních fondů v programovém období 2014–2020 je v bodě 5.1.6 jednoznačně stanoveno, že v případě subjektů, které svojí formou ani činností nespádají do žádné předcházející kategorie, bude podpora projektu poskytnuta pouze ze zdrojů ESI fondů, státní rozpočet nebude poskytovat žádné prostředky na spolufinancování a příjemce bude hradit celou národní část spolufinancování. Tato kategorie příjemců zahrnuje zejména podnikatelské subjekty včetně státních podniků a nestátní neziskové organizace, jejichž projekty nejsou zaměřeny na veřejně prospěšnou činnost definovanou v Pravidlech spolufinancování. Uvedený článek se na žalobce vztahuje a žalobce před podáním žádosti musel jak z Výzvy, tak i z Pravidel vědět, že zdrojem konečného finančního krytí Projektu jsou jediné prostředky z evropských fondů a nulové krytí ze státního rozpočtu České republiky. Proto úvaha žalobce, že v případě nesplnění podmínek pro poskytnutí dotace z evropských fondů, a to, že dojde k vyplacení dotace z národních prostředků, míří spíše na *nežádoucí důsledek* situace, kdy by finanční prostředky z evropských zdrojů neplynuly. Takový důsledek by byl v rozporu s vlastním a relevantním záměrem podpory Projektu v rámci Operačního programu a s možností v těchto právních a ekonomických mantinelech počítat s dotací z národních prostředků.
62. Žalobci tak nelze přisvědčit v tom, že ze žádného právního předpisu, Výzvy nebo dotačních podmínek nevyplývá, že by dotace v určitých případech nemohla být vyplacena čistě ze státního rozpočtu. Takové tvrzení se míjí s účelem Operačního programu v dané věci a současně s vlastním důvodem nevyhovění žádosti, jímž je veřejný zájem na neohrožení státního rozpočtu, který oporu v právních předpisech má. Pokud může nastat situace, kdy žadatel obdrží dotaci ze státního rozpočtu, ale Evropská komise následně finanční prostředky z evropského fondu neposkytne dle čl. 85 nařízení č. 1303/2013 pro rozpor žádosti s unijním právem, a Česká republika v takovém případě poskytne úhradu ze svého rozpočtu a kdy Česká republika může napadnout rozhodnutí Evropské komise o žádosti ČR o platbu před Soudním dvorem Evropské unie, pak uvedené představuje hypotetické nepříznivé důsledky, z nichž žalovaný také musel vycházet. Tyto nepříznivé důsledky jsou předzvěstí vedení sporu s Evropskou komisí, a tudíž i předzvěstí další zátěže pro státní rozpočet. Z odůvodnění žalovaného je přitom zřejmé, že této zátěži žalovaný hodlal předejít.

63. V uvedené souvislosti se soud v této věci odchýlil od závěrů ve věcech např. sp. zn. 14A 223/2021, 6A 119/2021, že důvodem zamítnutí podané žádosti je pouze a jen způsob financování dotace. Způsob financování dotace (metoda jen prozatímního sdílení) je totiž jedním z hledisek pro posuzování žádosti v rámci správního uvážení žalovaného a potvrzuje významnou skutečnost, že Projekt není zajištěn financováním ze státního rozpočtu České republiky, nýbrž z finančních prostředků Evropské unie. Způsob financování je tak jen jedním z kritérií, které žalovaný posuzoval.
64. Námitka nedostatečných právních podkladů k argumentaci žalovaného o vyloučení možnosti proplacení výdajů čistě z národních prostředků tedy není důvodná.
65. Ve světle uvedeného bylo pro žalovaného dalším hodnotícím postulátem to, že v daném případě existuje reálný předpoklad, že žalobce finanční prostředky z těchto fondů nezíská a že s finančním krytím svého Projektu z evropských fondů nebude úspěšný.
66. Uvedený předpoklad žalovaný opíral o obsah a závěry Auditů, resp. *Follow-up* dopisu a tento (v konečném důsledku klíčový) podklad hodnotil. Městský soud ve shodě s ostatními rozsudky Městského soudu v Praze v obdobných věcech přisvědčuje tomu, resp. přebírá jejich závěry, že probíhající udit a jeho závěry jsou nepochybně relevantní pro rozhodování žalovaného o žádostech společností z koncernu Agrofert. Tedy shodně jako uvedené rozsudky soud uvádí, že auditní řízení fakticky řešilo otázku rozhodnou i pro posouzení žádosti žalobce, tedy zda Ing. A. B. ve smyslu § 4c zákona o střetu zájmů (potažmo čl. 61 Finančního nařízení) ovládá svěrenské fondy a prostřednictvím nich i společnosti skupiny Agrofert. Také platí, že dopad auditních zjištění se neomezuje jen na dříve vykázané finanční prostředky na projekty, jež jsou v auditním řízení konkrétně šetřeny, jelikož závěry auditorů se mohou zprostředkovat vztahovat i na administraci nových žádostí o dotace, u nichž je potřeba posuzovat tytéž nebo obdobné otázky. V rozsudku sp. zn. 18 A 6/2020 Městský soud v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti jako určující žalobní námitku posuzoval, zda auditní řízení bylo ukončeno. Žalobce v té věci totiž sám upozorňoval na to, že Závěrečná auditní zpráva v českém jazyce byla českým orgánům doručena dne 5. 2. 2020 a Audit byl proto ukončen (jeho závěry jsou konečné). Městský soud v té věci vyšel z auditní procedury a oprávnění auditorů a vzhledem k nejasnému vymezení a úpravě jednotlivých fází auditu v Nařízení č. 1303/2013 se obrátil přímo se žádostí o vyjádření na Evropskou komisi, konkrétně na Generální ředitelství pro regionální a městskou politiku, které jako jedno ze dvou generálních ředitelství Audit vedlo.
67. V uvedeném rozsudku se uvádí, že Evropská komise ve své odpovědi uvedla, že Audit nelze považovat za definitivně ukončený, dokud nebudou přijata všechna doporučení a závěry auditorů. Současně však uvedla, že již Závěrečná auditní zpráva obsahovala konečná auditní zjištění a závěry. Vysvětlila také, že fáze Follow-up není další fází kontradiktorního řízení s členským státem, kde by docházelo k dalšímu projednání a korekci závěrů přijatých v Závěrečné auditní zprávě – tyto závěry jsou pro Evropskou komisi definitivní. Fáze Follow-up, na níž se odvolával žalovaný, podle Evropské komise slouží již jen ke kontrole přijatých závěrů a doporučení. Městský soud proto v uvedeném rozsudku zhodnotil, že: „*Jakkoli lze tedy dát žalovanému za pravdu v tom, že celá procedura ještě*

skutečně nebyla definitivně skončena (žaloba na nečinnost byla podána proto, že žalovaný vyčkával na závěr auditní procedury – pozn. soudu), současně platí, že fáze auditu, které následují po vydání Závěrečné auditní zprávy, již nejsou zaměřeny na upřesnění či úpravu přijatých závěrů, ale jen na jejich implementaci ze strany členského státu. Jinak řečeno to znamená, že závěry auditorů, o něž se žalovaný v posuzovaném řízení případně může opírat, získávají definitivní podobu již vypracováním (doručením) Závěrečné auditní zprávy. Následující fáze, kdy české orgány podávají zprávy o přijetí doporučení, případně se proti závěrům obrazují, již tak nejsou ohledně zjištění názoru Evropské komise rozhodné.

68. Dle náhledu soudu v této věci byl tedy Audit po obsahové stránce auditních zjištění definitivní a dostatečně vypovídající a „finální“ v tom směru, aby k němu mohlo být přistoupeno jako k zásadní okolnosti ovlivňující správní uvážení žalovaného, tj. z hlediska významných pochybností o tom, že poskytnutí dotačních prostředků ve fázi podílu státního rozpočtu na prozatímní spolufinancování Projektu nebude následně zátěží pro veřejný rozpočet a nebude tak ztrátou v rozporu s vyhlášeným Programem.
69. Již v rozsudku pod sp. zn. 14A 49/2020 Městský soud v Praze uvedl, že „*názor Evropské komise na otázku, zda jsou v České republice správně nastaveny řídicí a kontrolní mechanismy při poskytování evropských dotací, které mimo jiné efektivně zabraňují vzniku střetu zájmů, je velmi relevantní pro posouzení žádosti žalobkyně. Závěrečná zpráva komise není sice předběžnou otázkou ve smyslu § 64 odst. 3 správního řádu. Jde však o okolnost, kterou je nutno vzít v potaz, byť rozhodnutí o poskytnutí či neposkytnutí dotace je na rozhodnutí žalovaného. Pokud však rozhodnutí žalovaného bude odlišné od názoru Komise, může dojít k situaci, kdy Komise bude krátit platby České republice na základě čl. 85 Nařízení č. 1303/2013. České republice tak v důsledku může být neproplacena část prostředků z rozpočtu Evropské unie, případně je bude muset vrátet.*“
70. Kromě uvedeného soud uvedl, že „*žalovaný má přitom povinnost dbát, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájem (§ 2 odst. 4 správního řádu). Dle městského soudu veřejným zájemem je také, aby nebyly poskytovány dotace z evropských prostředků, které následně mohou být důvodem pro finanční opravy ve smyslu čl. 85 Nařízení č. 1303/2013. V takovém případě by došlo k negativním důsledkům pro české veřejné rozpočty. Udržování stability veřejných rozpočtů je přitom veřejným zájemem.*“
71. V souvislosti s uvedeným a opakovaně žalovaným zdůrazňovaným důvodem neposkytnutí dotace soud nepřistoupil na námitky žalobce o nepoužitelnosti Auditů, když jeho formální nezávažnost soud v této věci, právě s ohledem na důvody nevyhovění žádosti, nepovažuje za skutečnost, která by zásadním způsobem měla ovlivnit správní uvážení žalovaného. Žalovaný jako řídicí orgán Operačního programu výslovně zodpovídá za řízení operačního programu v souladu se zásadou řádného finančního řízení dle čl. 125 Nařízení č. 1303/2013. Jestliže závěry Auditů již obsahovaly výstupy o střetu zájmů, a v tomto svém obsahu (nikoliv optikou formálního ukončení procedury adresné straně), byl žalovaný jako odpovědný orgán povinen přijmout opatření k zajištění jejich nápravy, pak tyto závěry byly podstatnou okolností, k níž bylo nutné přihlídnout. Tomu je třeba rozumět při uvědomování si a zdůrazňování toho, že šlo o finanční prostředky z evropských fondů. Žalovaný se tedy řídil jak okolností Auditů, tak jeho významem naznačeným již městským soudem.

72. Soud se dále zabýval žalobcem tvrzeným překročením pravomoci Evropské komise. Smysl a účel auditu spočívá v ochraně finančních zájmů EU prostřednictvím kontroly řídicích a kontrolních systémů členského státu ze strany Evropské komise. Pro dosažení tohoto cíle nepostačuje pouhá abstraktní kontrola souladu vnitrostátního procesu poskytování dotací s právem EU. Evropská komise musí též zkoumat, jakým způsobem jsou dotační pravidla fakticky naplňována, protože právě tato skutečnost má přímý dopad na rozpočet EU. Pravomoc Evropské komise je založena § 75 odst. 1 a 2 nařízení č. 1303/2013. Evropská komise jednala v mezích své pravomoci, když provedla audit konkrétních projektů, na jehož základě přijala auditní výstupy. Shodný názor zastává Ústavní soud v nález ze dne 11. 2. 2020, sp. zn. Pl. ÚS 4/17, bod 101: „*Namítá-li proto vedlejší účastnice, že Evropská komise v Auditní zprávě nemůže vykládat vnitrostátní právo České republiky, je třeba v návaznosti na čl. 1 odst. 2 a čl. 10a Ústavy uvést, že je úkolem Evropské komise (jinak může čelit žalobě na nečinnost podle čl. 265 SFEU) dohlížet pod kontrolou Soudního dvora EU na uplatňování práva EU (čl. 17 odst. 1 SEU) všemi vhodnými prostředky. Z hlediska čl. 10a Ústavy nelze za jeho porušení považovat to, že Evropská komise sleduje, jak jsou prováděny unijní předpisy v podmínkách členského státu, a to zejména na základě poznatků o jejich (přímé či zprostředkované) aplikaci správními úřady a soudy.*“ Žalovaný proto neměl důvod jakkoliv zpochybňovat pravomoci Evropské komise.
73. Ohledně práva žalobce na obhajobu soud uvádí, že auditní výstupy byly součástí správního spisu a žalobce se k nim mohl vyjádřit před vydáním napadeného rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu a také se vyjadřoval. V tomto ohledu nebyl žalobce zkrácen na svém právu (srov. náleze Ústavního soudu ze dne 3. 3. 2005, sp. zn. II. ÚS 329/04). Pokud žalobce namítá vady řízení a nemožnost své obhajoby proti Audit, resp. že postrádá vypořádání přijatelnosti a věcné správnosti auditních výstupů, soud nepovažuje tento nedostatek za vadu v řízení o žádosti před žalovaným. Dle náhledu soudu s ohledem na povahu tohoto řízení, kdy závěry Audit implikovaly reálnou hrozbu narušení významného veřejného zájmu, nebylo na žalovaném, aby se zabýval výhradami žalobce proti Audit, aby prověřoval či korigoval proceduru Audit. Žalovaný vzal právem Audit jako významnou okolnost v potaz pro své uvážení, když Závěrečná auditní zpráva byla vydána v rámci pravomoci Evropské komise a nadto v době vydání napadeného rozhodnutí již bylo dokazováním v řízení o nečinnosti žalobě u Městského soudu v Praze známo její stanovisko stvrzující finální a konečná zjištění Audit.
74. Zásadním ve věci bylo, že žalovaný své rozhodování o žádosti vedl v duchu vnitrostátních a evropských předpisů, které mu ukládají povinnost hospodárného nakládání s veřejnými prostředky, prověření, zmírnění či vyloučení finančních rizik připravované operace (§ 45 odst. 2 rozpočtových pravidel, § 26 odst. 1 písm. a) zákona o finanční kontrole) či povinnost předcházet nesrovnalostem jako uplatnění principu prevence dle čl. 122 odst. 2 Nařízení 1303/2013 a dodržování principu rovnost a rovného zacházení (čl. 127 odst. 1 Nařízení 1303/2013). Soud v tomto směru odkazuje na str. 4-5 napadeného rozhodnutí, v němž žalovaný tyto předpisy považoval za zásadní pro hodnocení role a významu předmětného Audit, ale i pro odhlédnutí od vlastního hodnocení střetu zájmů dle § 4c zákona o střetu zájmů, a současně jako rozhodný důvod svého správního uvážení o nevyhovění žádosti žalobce.

75. Z napadeného rozhodnutí je zřejmé, že ve sledu uvedených právních předpisů, dokumentace k dotaci a ověření Auditů soudem (tj. řádného procesu, který správní úvážení ve smyslu i žalobcem poukazovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 9Ads 83/2014 provází), žalovaný zvažoval riziko a nezbytnost předcházení nesrovnalostem (čl. 2 odst. 36 Nařízení 1303/2013) v situaci, kdy by měl žádosti o dotaci vyhovět přesto, že měl důvodně za to, že předmětná dotace na Projekt nebude žalobci z rozpočtu EU vyplacena. Přiznání dotace, kdy by mělo dojít k poskytnutí finančního příspěvku z rozpočtu Evropské unie společně s skupinou Agrofert, pokud byl v té době pan Ing. A.B. veřejným funkcionářem, by tak bylo rozporné se závěry předmětného Auditů Evropské komise, když Komise českým orgánům sdělila, že takové výdaje jsou nezpůsobilé k poskytnutí příspěvku a nebudou proplaceny (č. REGC414CZ0133).
76. Soud se také odchýlil od náhledu v některých rozsudcích Městského soudu v Praze v obdobných věcech, totiž v tom, že odkaz žalovaného na § 45 odst. 2 rozpočtových pravidel, resp. § 26 odst. 1 písm. a) zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole a na něj navazující vyhláška č. 416/2004 Sb., jež rovněž zdůrazňují povinnost prevence, resp. hospodárného nakládání s rozpočtovými prostředky, je jen podpůrný. Tato ustanovení jsou zásadní a relevantní v situaci, pokud by měly být „dotčeny“ prostředky státního rozpočtu. Žalovaný zcela respektoval svoji úlohu, odpovědnost a své povinnosti při rozhodování v oblasti dotací, na které není právní nárok. Přitom důvod nevyhovění žádosti, spočívající v obavě, že s ohledem na spolufinancování by navracení vyplacených prostředků do státního rozpočtu České republiky mohlo být ohroženo, vychází zcela relevantně ze závěrů Auditů, které ostatně za významné pro rozhodování žalovaného nezpochybnil Městský soud v Praze ani v ostatních rozsudcích, týkajících se žádostí o dotaci společností z koncernu Agrofert.
77. Městský soud v této věci, ostatně jako i v rozsudku např. pod sp. zn. 17A 130/2021, 14A 49/2020, 18 A 6/2020..., jakož i v dalších rozsudcích má za to, že žalovaný mohl a měl k auditním zjištěním přihlížet a mohl z nich nepochybně vycházet. V tomto ohledu soud také shodně jako v uvedených rozsudcích i v této věci poukazuje na odpovědnost členských států podle čl. 74 odst. 1 Nařízení č. 1303/2013 v oblasti řízení, kontroly a auditu, když podle odst. 2 tohoto ustanovení platí, že členské státy musí zajistit účinné fungování systémů řízení a kontroly programů. To nepochybně, i s ohledem na Ústavním soudem zdůrazněné závazky členských států z pohledu unijní právní úpravy (nález sp. zn. Pl. ÚS 4/17) znamená, že členské státy musí postupovat tak, aby si při administraci operačních programů počínaly plně v souladu se zněním, ale i smyslem unijních předpisů, včetně toho, jak jsou tyto unijními orgány vykládány. Takový postup v obecné rovině konvenuje rovněž požadavku ochrany veřejného zájmu, zde v podobě řádného nakládání s unijními i národními finančními prostředky a také ochrany hospodářské soutěže na vnitřním trhu.
78. V uvedeném směru žalovaný vycházel i z judikatury Ústavního soudu k uplatnění principu prevence v nálezu Pl. ÚS 12/14, v němž se Ústavní soud vyjádřil v oblasti dotací nejen k principu předcházení vzniku porušení rozpočtové kázně, ale také k interpretaci národních právních předpisů v souladu s principy integrace a spolupráce unijních orgánů a orgánů členského státu. V této souvislosti soud nemůže nezmínit čl. 6 Nařízení 1303/2013, které stanoví, že operace podporované z fondů ESI jsou v souladu s platným právem Unie

a členských států týkajícím se jeho uplatňování (dále jen "použitelné právo"). Použitelným právem je čl. 61 odst. 1 Finančního nařízení, na které napadené rozhodnutí rovněž odkazuje, a které stanoví, že „účastníci finančních operací ve smyslu kapitoly 4 této hlavy a jiné osoby, včetně vnitrostátních orgánů na všech úrovních, podílející se na plnění rozpočtu v přímém, nepřímém a sdíleném řízení, včetně přípravy na tuto činnost, na auditu nebo na kontrole, se zdrží jakéhokoli jednání, jež by mohlo uvést jejich zájmy do střetu se zájmy Unie. Přijmou rovněž vhodná opatření, která u funkcí v rámci jejich odpovědnosti zamezí vzniku střetu zájmů a která řeší situace, jež lze objektivně vnímat jako střet zájmů“. Podle odst. 3 uvedeného Finančního nařízení „pro účely odstavce 1 ke střetu zájmů dochází, je-li z rodinných důvodů, z důvodů citových vazeb, z důvodů politické nebo národní spřízněnosti, z důvodů hospodářského zájmu nebo z důvodů jiného přímého či nepřímého osobního zájmu ohrožen nestranný a objektivní výkon funkcí účastníka finančních operací nebo jiné osoby podle odstavce 1“.

79. S ohledem na uvedené a na důvody napadeného rozhodnutí se Městský soud v této věci odchýlil od náhledu soudu v jiných rozsudcích, kterými soud vedl žalovaného k posouzení střetu zájmů dle § 4c zákona o střetu zájmů, v zásadě jen proto, že dle těchto rozsudků žalovaným posuzovaný Audit nepředstavoval v době vydání napadeného rozhodnutí formálně definitivní a právně závazný dokument a že takovým dokumentem nebyl ani dokument doručený českým orgánům v srpnu 2020 - tzv. interruption letter – dopis o přerušení plateb dle čl. 83 odst. 1 písm. b) nařízení č. 1303/2013, jenž se nachází i ve správním spise a který již ohrožení státního rozpočtu signalizuje.
80. Oproti uvedenému je Městský soud toho názoru, že obsah Auditů, ačkoliv jeho procedura nebyla formálně dotažena do jeho závaznosti tak, jak naznačuje Tribunál v rozsudku ve věcech T-101/21 a T-213/21 z hlediska procesní projednatelnosti žaloby v uvedených věcech, pak nemění nic na podstatných důvodech napadeného rozhodnutí. Jímí je skutečnost, že materiální obsah Auditů představuje ohrožení finančního krytí Projektu v rámci Operačního programu, se závažným důsledkem pro státní rozpočet a přenesení finanční zátěže na tento rozpočet. To vše při vědomí, že se tak děje v rozporu s Výzvou a Programem, a současně při i primárním předpokladu po správní úvaze žalovaného, že žalobce nemá na dotaci právní nárok. Uvedené ohrožení umocňuje nikoliv zanedbatelná skutečnost, mající rovněž vliv a význam pro posouzení *míry rizika a tedy současně i míry prevence*, a tou je rozsah požadovaných dotačních prostředků, kdy žádost žalobce v této věci je jednou z mnoha žádostí společností Agrofert, na kterou se vztahují závěry Auditů. Ve fázi rozhodování o možnosti poskytnutí dotace je úvaha žalobce jdoucí až do prozatím nepředvídaných následků případné obhajoby České republiky proti případným finančním korekcím ze strany Komise, jen hypotézou, která jako taková, byť by byla formálně a procesně rozhodná pro projednatelnost žaloby u Tribunálu SDEU, nemůže převážit nad okolnostmi, které vyšly najevo v tomto předmětném řízení. V něm byl žalovaný odpovědný za předcházení nesrovnalostem a za řádné finanční řízení v souladu s Finančním nařízením.
81. Soud tedy ani okruhu žalobních námitek, týkajících se povahy, významu a použitelnosti Auditů včetně překročení pravomoci Evropské komise nepřisvědčil.

82. Na základě uvedeného soud nevešel ani na námitky žalobce ohledně nemožnosti překlenout věcné vady v posouzení auditorů euro-konformním výkladem. Předně žalovaný nebyl oprávněn korigovat věcné výstupy auditu, nýbrž jen posuzovat, zda jsou závažnou okolností, mající vliv na uvážení o poskytnutí dotace a kdy takovou závažnost v institucionální, obsahové a rizikové povaze Auditů nalezl. Oproti tomu se žalovaný nemohl řídit rozhodnutím Krajského úřadu Středočeského kraje jako rozhodnutím o předběžné otázce, že Ing. A.B. neovládá společnosti náležející do koncernu Agrofert. Soud připomíná, že zdejší soud již v rozsudku sp. zn. 18 A 6/2020, bod 67, uvedl: „Na výše uvedeném závěru ničeho nemění ani žalobcem předložené rozhodnutí KÚSK, které dospělo k závěru, že nebylo prokázáno žádné jednání Ing. A. B., které by svědčilo o tom, že se dopustil přestupku podle § 23 odst. 1 písm. b) zákona o střetu zájmů. K tomu je potřeba předně uvést, že příslušný orgán rozhodoval pouze ve věci přestupku podle § 23 odst. 1 písm. b) zákona o střetu zájmů, tedy ve věci jednání, jež mělo být v rozporu s § 4a odst. 1 zákona o střetu zájmů, omezujícího „vlastnictví médií“ veřejnými funkcionáři, a nijak se přímo nevyjadřoval k naplnění podmínky § 4c zákona o střetu zájmů z pohledu rozhodování o poskytnutí dotace. Jeho závěry tudíž nejsou pro nyní posuzovanou věc rozhodující. [...]; nehledě na skutečnost, že tyto závěry byly zpochybněny i NSZ, jež rozhodnutí KÚSK označilo za nezákonné, byť nakonec nejvyšší státní zástupce nepodal žalobu ve veřejném zájmu podle § 66 odst. 2 s. ř. s.“
83. Žalobce nadto ve své námitce rozporu euro - konformního výkladu střetu zájmů s evropským právem odhlíží od toho, že nejde o překlenutí střetu zájmů dle § 4c zákona o střetu zájmů jiným euro-konformním výkladem, nýbrž jde o přijetí výsledku pravomoci Evropské komise v auditní proceduře sledovat, jak jsou prováděny unijní předpisy v podmínkách členského státu. Nehledě na již zmíněný ústavní princip interpretace v souladu s unijními principy, v dané věci týkajícími se předcházení vzniku nesrovnalostí, který vyplývá z Nařízení 1303/2013. S poukazu žalobce na Pokyny k zabránění střetu zájmů a čl. 61 Finančního nařízení, soud uvádí, že právě vyhodnocení těchto Pokynů samotným žalobcem svědčí o jejich souladu s tímto článkem. Žalovaný se tak proti žalobní námitce v tomto směru zcela zřetelně vymezil ve vyjádření k žalobě, a to v souladu s namítaným zněním Pokynů.
84. Soud k aplikaci čl. 61 Finančního nařízení pojednávajícího o střetu zájmů, jak je již citováno výše uvádí, že tento článek mří, mimo jiné, i na vnitrostátní orgány na všech úrovních podílejících se na rozpočtu (odst. 1) s tím, že ke střetu zájmů dochází také z důvodu ohrožení nestranného a neobjektivního výkonu funkcí osoby dle odst. 1, mimo jiné i z důvodů hospodářského zájmu nebo i nepřímého osobního zájmu (odst. 3). Uvedené nařízení je závazným a přímo použitelným předpisem unijního práva a je důležitý i jeho další obsah. Podle čl. 3.2.2. se čl. 61 Finančního nařízení vztahuje na jakýkoli krok učiněný kýmkoli, kdo je odpovědný za rozhodovací proces související s plněním rozpočtu EU a/nebo kdo tento proces může řídit a/nebo jej ovlivňovat. Jejich podíl však musí být dostatečně významný: osoba musí mít určitou míru prostoru pro uvážení nebo kontrolu nad plněním rozpočtu (tj. pravomoc jednat nebo dávat pokyny těm, kdo jednají; poskytovat poradenství nebo stanoviska těm, kdo jednají). V následujících ustanovení článku se uvádějí příklady osob na jakékoli úrovni podílejících se na plnění rozpočtu EU, včetně přípravy na tuto činnost, tudíž spadajících do oblasti působnosti článku 61., např. člen vlády, který má přímou nebo nepřímou pravomoc dávat pokyny nebo ovlivňovat orgán nebo útvar, jenž spravuje finanční prostředky EU (relevantní to je v případě, že

existuje riziko, že tato pozice vyvolá konkrétní situace, při kterých by mohlo dojít ke střetu zájmů nebo které by jako střet zájmů mohly být vnímány). Pokud tedy žalovaný své uvážení při znalosti postavení majitele společnosti Agrofert založil na postačujícím obsahu Auditů, který vycházel z uvedených unijních předpisů, pak dle soudu vycházel z přílehlavých právních předpisů. Dodržel tak jak čl. 122 odst. 2 Nařízení 1303/2013, tak i základní zásady správního řízení dle § 2 odst. 2 a 4 správního řádu a náhled Ústavního soudu na souladnou interpretaci právních předpisů EU.

85. Soud dodává, že se v tomto řízení neodchýlil ani v posouzení návrhů žalobce jak v žalobě, tak v replice na položení předběžné otázky SDEU od jiných senátů zdejšího soudu, kdy čl. 72 až 75 nařízení č. 1303/2013 nebrání výkonu práva žalobce na obhajobu, protože se týkají procedury, v níž žalobce vůbec nevystupuje. Nadto soud v tomto řízení právě z důvodu povahy sporu a s přihlédnutím k tomu, že jeho výsledek je možný napadnout oprávněným prostředkem, neshledal nutnost ani povinnost sám se obrátit na SDEU s návrhem na posouzení předběžné otázky.
86. Ani námitka žalobce dovolávající se aplikace ust. § 14 správního řádu ohledně podjatosti osob podílejících se na auditní proceduře nemohla procesně obstát. Auditní šetření není správním řízením podléhajícím vnitrostátní úpravě dle správního řádu a úřední osoby podílející se na auditu, pokud jimi vůbec byly členové těch politických stran České republiky, k nimž se námitka vztahuje, nejsou úředními osobami rozhodujícími v tomto přezkoumávaném řízení o žádosti o dotaci. Proto uvedenou námitku je třeba spíše chápat jako zpochybnění zákonnosti celé auditní procedury, tj. zpochybnění Auditů jako aktu použitelného k posouzení žádosti žalobce. V uvedeném směru soud odkazuje na výše uvedené pasáže rozsudku, v nichž se s použitelností Auditů vypořádal včetně pravomoci Evropské komise a možné obhajoby žalobce proti aktu Evropské komise v jiném řízení.
87. Na základě uvedeného soud shrnuje posouzení předpokladů pro správní uvážení žalovaného o žádosti takto:
88. V řízení o žádosti byla zvážena všechna podstatná a relevantní kritéria pro správní uvážení v této věci, tj. nenárokovost dotace, stanovené financování projektu z evropských fondů, závaznost Nařízení EU o povinnosti předcházet nesrovnalostem, povinnosti zakotvené vnitřními národními předpisy k posouzení finančních rizik a zajištění hospodárného výkonu státní správy a současně i dokazování Městského soudu v Praze v řízení o nečinnostních žalobách, vycházející z ověření přímo u Evropské komise definitivního závěru Auditů (č. REGC414CZ0133) v jeho klíčovém materiálním pojetí a jeho relevantní aplikaci pro rozhodování o žádostech společností z koncernu Agrofert, kdy auditní řízení řešilo otázku střetu zájmů Ing. A. B. Uvedené předpoklady, s přihlédnutím k judikatuře Ústavního soudu na administraci operačních programů v souladu se zněním, ale i smyslem unijních předpisů, vedly soud v nyní projednávané věci k závěru, nepřiklonit se k tomu, aby jako v ostatních obdobných věcech soud vedl žalovaného k vlastnímu posouzení střetu zájmů podle § 4c zákona o střetu zájmů, neboť to by nemohlo nic změnit na zásadním důvodu napadeného rozhodnutí, vyvozeném z posouzení střetu zájmů v rámci administrace Operačního programu Evropskou komisí, jímž je v důsledku tohoto posouzení ohrožen státní rozpočet. Tímto zásadním důvodem je v souladu s aplikací národních i evropských předpisů a jejich sjednoceným výkladem i ve smyslu unijních

předpisů žalovaným v napadeném rozhodnutí akcentovaná opatrnost a prevence při poskytování finančních prostředků ze státního rozpočtu České republiky i z rozpočtů Evropské unie, vycházející z okolností, které ve svém souhrnu důvodně nasvědčují tomu, že taková dotace nebude ze státního rozpočtu Evropské Unie vyplacena.

89. Na základě všech shora uvedených důvodů žalovaný v napadeném rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o dotaci vycházel z náležitého zjištění všech relevantních skutkových okolností i právních předpokladů nezbytných pro odpovědné posouzení žádosti žalobce a ve svém správním uvážení tak nevybočil z mezí logického usuzování. Soud proto napadené rozhodnutí neshledal ani nezákonným.
90. Z uvedených důvodů Městský soud v Praze v této věci podanou žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
91. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly. K požadavku žalovaného na náhradu nákladů řízení soud připomíná ustálenou judikaturu správních soudů, podle které náklady nepřevyšující náklady běžné úřední činnosti se žalovanému správnímu orgánu nepřiznávají (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 8. března 2023

JUDr. Naděžda Řeháková, v. r.
předsedkyně senátu